

Cena edne številke dinar.

Poštnina v gotovčini plačana.

LETO XXI.

MARIJIN LIST. št. 4.

APRIL. 8. 1925.

Nevtepeno Poprijeta Devica Marija.

Pobožen mesečen list. Vrejšje ga z dovoljenjom cerkvene oblasti:

KLEKL JOŽEF, vp. pleb. v ČRENDOVCIH, Prekmurje.

Cena na leto doma 10 D, v Austrijo i na Vogrsko 20 D, v Ameriko 50 D.

Naročniki so deležni sada več jezernih sv. meš i dobijo k listi
vsi brezplačno kalendar Srca Jezusovoga.

Dijaki s svojimi predstojniki v Martinišči.

MARTINIŠČE.

Kaj je to „Martinišče“?

To je zavod za prekmurske katoličanske dijake.

Pa je že to Martinišče?

Pravoga esče nega. Lani v jesen smo spravili pod streho više 40 dijakov v farnoj šoli. Ta nam je pa dana samo začasno z arende.

Pa je sila za to Martinišče?

To je tak potrebno za celo Prekmurje, kak fari cerkev, kak občini šola, kak družini hiša, kak človeki oči.

Samo to pomislite. Više 40 prošelj smo mogli odbiti, zavolo maloga prostora. Tak, ka bi dnes lejko meli više 80 dijakov. V Soboti hodi v šolo do 200 dijakov. Od teh je več kak polovica takših, šteri so tak deječ, ka nikak ali jako težko morejo hoditi z domi. Za te druge pomoči nega, kak da stanjujejo v Soboti. Či pa dobro premislimo glavni cilj „Martinišča“, te moremo praviti, ka bi sploh vsi dijaki mogli živeti v Martinišči.

Šteri pa je glavni cilj Martinišča?

Je dobra krščanska vzgoja v mladom srci, naj dijak postane globoko veren, vseokoz poštenj celo življenje, tudi te, gda pride v leta skušnjav, tudi te, gda bo živo med brezverskimi ljudmi, tudi te, gda de trbelo braniti vero i poštenost z rečjov pa spisom.

Zato ne pozabimo: Iz teh dijakov pridejo naši bodoči voditelje, kakti duhovniki, učitelje, sodniki, glavarje itd. Či ščemo, ka nam Martinišče da dosta dobrih voditelov, dardjimo kak največ moremo, ka se to zozida. Sila i potrebščina je volka! Bog šče od nas to delo!

VSEBINA:

Časovna prikladnost	Stran: 1	Krščanski navuk	Stran: 6
Česposodova zmaga	6	Zlate jagode	8

II. Časovna prikladnost častenja radosti Dev. Marije i sv. Jožefa.

Pod tem izrazom razmimo to, da so radosti sv. Držine hasnovite, odgovarjajoče, celo potrebne tistomi časi, v šterom živimo. Dnéve žalūvanja preživlamo zdaj, temne dneve, na štere naša pobožnost tak vpliva, kak od mrzloče i sūše zaostalo majsko naravo topli dež i sunčna toplota. Veselje oznanūje to v časi splošnoga žalūvanja, namesto „miserere“ „alelujo“ vstajenja glasi potrjim srcom, hrano ponūja omedlevajočoj dūši i bogati trpečega, onoga, ki je v pomenjkanji z dūševnimi kinči tak na tom, kak na drūgom sveti. I to ne bi bilo časi prikladno i to ne bi bilo hasnovito, celo potrebno zdaj, v drūžbi, ki krvavi od jezero ran i ki pravo veselje komaj pozna? Zdaj naj ne pridemo s tolažbov, gda samo tisti ne žalūje, ki srca nima? Što lūbi, tisti vsakši joče zdaj. Ranjena lūbezen trpi zdaj v milijon i milijon srcaj. Trpi, ar vsakšega kak brata obine, trpi, ár trpijo, s srcom šterih se je zlejao v edno. Trpi zdaj vsakši, ki lūbi, ki ima le iskrico lūbezni do Boga i do bližnjega.

Trpim, jako trpim, ár lūbim. Srce se mi je tá zgrabilo k Srci tabernakela, ka naj tajim, hiša joka, grob je postalo Tistomi. Čūti vsako žalost, njegove skuze so moje, njegov vzdih jaz primem gor, njegove žele v meni vzklijejo i potelovlene letijo po celom širokom sveti, po tom poganskom sveti. Trpim, ár lūbim. Skuze dovic so moje, tarnanje sirot mi srce trga, dūšna pomoč milijonov mrtvih se kak žmetna teža naslanja na mojo dūšo, trdokornost grešnikov, propadanje nedužnosti, ohlajūvanje lūbezni, dūšna nevarnost pravih, javkanje dobrih roditelov, onečastenje Jezušovih nevest, bojevnikov — globoko žalūvanje Materecerkve, najbolestnejše občūtke izloči iz globočin lūbezni moje dūše.

I z menov čūti, joče vsakša dobra dūša zdaj, zato potrebūje tolažbo. A gde naj iščemo tisto? V pokvarjenom sveti, da se z njim vkūp tūdi mi pokvarimo? Čisto veselje, tolažba sta nam potrebna, da sredi splošne pokvarjenosti obstojimo na svojem mestu, takšo pa samo sv. Drūžina podaja. Pridimo zato se, potrte dūše, tolažbo iskat, tū nemoteno najdemo. Radosti sv. Drūžine nam olejšajo dūšo, zbrīšejo skuze, te so sorodne z našim krvavečim srcom, razmile ga bodo, ar so iz dreva trplenja, iz križa vzkliše i na njem so zrasle. Trplenje i radost sta najmre prava bratja, ki roko v roki hodita, kak piše Faber v svojem

„Betlehemski.“ I ta trditev je na telko istinska, da če bi ināči bilo, to je, če naše veselje, tolažba ne bi vzkllila po sledi trpljenja, ne bi mōgla biti ne prava, ne stanovitna. Glejmo žalostno deviško Mater. Kajne, gda je vzela slovo od mrtvoga sina, gda je v grobi zadnji najbolestnejši poslovilni pogled vrgla na svojega mrtvoga, najsvetejšega Boga, te je vzkllila v njeni dūši najslajša pesem vūzemske aleluje, s šterov je tretji den z neizreclivov radostjov pozdravila njega v diki vstajenja.

Radost se iz bolesi rodi. I ār je zdaj vsakšo dobro dūšo meč bolečin prehodo, je očivestno, da tvorijo najrodovitnejša tla radosti. I mi bi pūstili to neobdelano? Vsejajmo jo! Vsejajmo jo s semenom radosti, radosti D. Marije i sv. Jožefa. Naj vzkllje iz njega i naj raste mogočno drevo lūbezni. Potrte dūše naj se veselijo s potrtem srcem D. Marije i sv. Jožefa Jezuš!

Zanimanje za radosti D. Marije i sv. Jožefa pa nam ne daje samo tolažbe v dnevaj splošnoga žalūvanja, nego je zednim tūdi močno zdravilo proti pokvarjenosti i slaboči našega āasa. I v tom se skriva ob drūgim āasovna prikladnost te pobožnosti.

Nemam namena strgati zagrinjalo splošne, brezverske pokvarjenosti našega āasa, celo niti genoti je neščem. Tak strašna je njena podoba i tak okužliv njeni smrad, da moje slabo srce ne bi preneslo, če bi od bliže opazūvao. Naj mi bo zadosta vzdihnōti. Najbolše bože srce, najveksi tao āloveštva nikoga tak ne odōrjava, kak tebe. Sirmaški moj Jezuš, sirmaški lūbeči zveličiteo! Miljoni so samo zato zrasli na velko na tvojih božih prsaj, da bi se tem ležje obesili na tebe i te vničili! Nespametni sirmačeki, nesrečni zasleplenci! Nezazlišano tvojo diko ščejo raztrgati i nūlva drznost na najveksō žalost tvojega božega srca, nemīnlivo, večno sramoto prinese na njih! Tak me boli dūša sladki moj zveličar, gda vidim telko grešnih madežov, kak se dvigajo okoli tabernakela, da bi te dosegnoli i zamazali tebe, nedoseglivi i najbelejši krūh, ki se ne da omedežūvati.

Sirmaški Jezuš, z najveksōv bolestjov, a zednim z najglobokejšōv zahvalov mislim na tebe, na božo lelijo, ki med razvūdanostjov zato cveteš i dišiš na našem oltari, da bi zmanšūvao, razpršo njegov smrad, ga dolzvežeš da se ne bi mogeo dvigati proti nebesom i nebi mogeo na nas poklicati njegovoga srda. Večna hvala zaničūvani moj Jezuš!

„Gospod je vāino, ka je nameno; spuno je svojo reč, štero ja zupovedao od starih āasov; pogūblao je i neje milūvao i pūsto je veseliti se sovražniki nad teov, i vzdignō je rogle tvojih sovražnikov.“ (Jer. Sir. II. 17.) Reči Jeremiaša preroka slikajo verno podobo zdaš-

njega časa. Pogūblao je i ne milūvao Gospod zdaj ravno tak, kak v njegovom časi. Dvojna pogūba je bila te, takša je tūdi zdaj. Trilijone materialne škode što bi znao zračunati! A še od toga je vekša škoda nemrtelnih dūš. Telko hūdobnosti še nigdar ne bilo na zemli. Na nezaslišan način so se razpasli po njoj vsi grehi potopa. Reči apoštolove, s šterimi bičūva grehe svojega časa v postopnom, do neskončnosti pomnoženom pomeni moramo razmiti. Ūda še na grešni svet ne svetila svetlost prave vere, je on etak označo njegovo hūdobnost: „*Očīvestna pa so telovna djanja, štera so ta: praznūvanje, nečistost, nesramnost, nasladnost, bolvanstvo, compranje, sovraštvo, prepėranje, tekmo vanje, srd, prerekanje, preklicavanje, strankarstvo, nevoščljivost, pobj, pijanstvo, zapravlanje i tem podobna . . . Ki takše činijo, božega kralstva ne dosegnejo.*“ (Gal. V. 20—21.) I zdaj, pri svetlobi prave vere, istinsko pred očmi Boga, ki na oltaraj med nami prebiva, ali se ne vkorenijajajo v človeških srcaj ravno te hūdobnosti? I ne ravno pri tistih, ki so Kristuša že spoznali? Pred Kristušovim obličjom njegovo božo peldo zatajiti i se nazaj pogreznōti v njega ne poznajoče poganstvo, kakša strahota dūševne pokvarjenosti je to, kakša grozna višina poslopja greha! I milijoni so že spadnoli tak. Istinsko „Gospod je pogūblao i ne milūvao.“ Ar je človek vnogo njegovih, da se tak izrazim do onemoglosti zazavajočih reči zavrgeo, ga je pūsto, na samo naj ide po svojoj poti. Če se šče pasti brez pastėra, naj se pase i hrani s čemernimi travami, pije naj pokvarjeno vodo. Gospod je pogublaō i ne milūvao. Ar je s slobodnov volov obdaro človeka i od te ga nemre oropati, zato dopūsti, naj blodi i trūde svojih blodenj, ali kaštigo svojih grehov naj čūti. Drūgoga Gospod, zavolo svoje pravičnosti nemre včinoti. Tak so nastanoli sovražniki Materecerkve. Oni so kaštiga grehov. Ar so lūdje vero, istino Kristušovih reči v tajenje vzeli, verjejo ljūdohlepnim lažam hūdoga dūha, ki je, kak pravi g. Kristuš: „*oča laži.*“ (Jan. VIII. 44.) To je njim odgovarjajoča kaštiga. Laž, krivi nauki hūdoga dūha napunijo dūšo jako velkoga tala človeštva i vničijo njeno življenje. Nauk hūdoga dūha najmre ravno zato, ar je lažliv, dobroga nemre roditi, sprejetje njega pomeni smrt njūve nravnosti, poštenosti. Odtod je tisto, da sovražniki Cerkve brez izjeme, tak prostozidari kak svobodomisleci, tak socialdemokrati—komunisti kak krivi modrijani nraveni zakon i Kristušovo čistost, nravnosti ne v zakoni, ne zvūn njega ne poznajo. Ka je to rodilo, vidimo v pokvarjenom sveti, na šteroga zdaj istinsko pašejo reči sv. Janoša apoštola: „*Celi svet se vala v hūdobiji.*“ (I. Jan. V. 19.)

Te hūdobni svet je sovražnik naše Materecerkve, naše dūše. Toga moramo premagati. Ar če bomo s prekrižanimi rokāmi gledali

delo bojevnikov hūdoga dūha, če se ne bomo družili, se bojuvati proti njim, se pogūbijo milijoni dūš. I ali je naša zavarūvana? Smo tak močni, da tūdi sredi splošne pokvarjenosti lahko obstojimo na svojem mesti? Ka pravi Gospod? „Ki lūbi nevarnost, se pogūbi v njoj“. (Ecd. III. 27.) Če se ne bomo brigali za to, ka se okoli nas godi, če se ne bomo vojskūvali proti sovražnikom M. cerkve, ne samo, da nismo spunjavali dve najglavnejši zapovedi, obvezni zapovedi lūbezni do Boga i do svojega bližnjega, nego smo dopūstili ogen okoli hiše naše dūše, v šterom se ta pogūbi Naj samo pride edno javno, nasilno preganjanje, bomo videli, kelkih dūš vera si potere tam šinjek. V nevarnosti je vsakši slab i je blūzi k padci, koga pa Gospod zapūsti, tisti pa tūdi spadne. I da tistoga zapūsti, ki je sam bežao v to nevarnost, gda je brezdelno napad M. cerkve, lastne dūše, zgoranje reči zadosta svedočijo. A gde vzememo moč, da boj s svojimi sovražniki lahko sprejmemo? V križi je moč, to je gotovo. A mi se toga bojimo, zebe nas. Pred nikšov stvarjov se tak ne straši naša narava, kak pred trplenjom. I tak to moramo prilūbiti svojoj dūši, inači ne zmaga. In cruce salus—v križi je zveličanje. Brez križa, brez trpljenja ne moči, ne odrešenja, ne boja, ki bi se končao z zmagov. To je nauk odrešenja. Hūdoga dūha samo križ spravi v beg. Potreben je križ, a bridek. Je pa sredstvo, s šterim ga lehkoposladimo, celo ga za bole zaželnoga napravimo. To je radost. Glejte D. Marijo i sv. Jožefa kak tekmujeta, da bi eden-drūgoga v sirmaštvi, ponižanji, samozataji presegnota ne za volo drūgoga, kak da spunita volo Jesušovoga srca. On se veseli trpljenja, to je njegovo blaženstvo, zato ščeta tūdi njeva trpeti, da si priborita njegovo dopadenje. Glejte samo njegov hvaležni smeh v mrzloj betlehemskoj noči, v strašnom begi po pūščavi, ali pogled potrlih oči s križnoga dreva i razmili bote, da pravo trpljenje tisto radost skriva v sebi, ki manternike rodi. I večje moči od te si dūša nemre želeti, ar je niti prenesti ne more. Radūjmo se teda dūše, radūjmo z D. Marijov i sv. Jožefom i navčimo se trpeti, prilastimo si vretino čūdovite moči svecov i premagamo kak oni hūdobca.

A poleg rešitve lastne dūše ne smemo iz naše pazlivosti pūstiti tūdi naših bratov (dūše). Na spadnjene mislim. Moj Bog, kelko jih je. Pokvarili so se, ár so bili slabi. A če tūdi so pokvarjeni, so zato ne naši bratje? Ne je edna ista kopeo, kopeo Kristušove krvi, odrešila i nas i njih? A pūstimo mrzlo leteti prek nas jokajoče reči velkodūšnoga apoštola: „Ar vnogi tak živejo kak sovražniki Kristušovoga križa, šterih konec je nevarnost.“ (Philip. III. 18, 19.) Toga nemremo včiniti. A kak jih naj rešimo? Po tistom, počem so spadnoli. I ar so njih radost! sveta zvabile v past, jih

z drugim kak radostjov nemremo od tam odrešiti. Njim samo veselje lahko pomaga, plemenita, boža radost, ki napolni po blaženosti žeajajoče srce i iztisne iz njega njūvo blatno, grešno veselje. Nūdimo njim te plemenite radosti v radosta D. Marije i sv. Jožefa. Pokažimo našim zablodnjenim bratom, da je na zemli tūdi takša radost, ki izmečkov ne zapūsti za seov. Pelajmo jih v veselo nazaretsko hišo, naj vidijo, kak se veseli stvorenje svojemi stvoriteli i na preblaženi prizor naj zajočejo veseli spokorni jok. — Radūjmo se, da ne bomo grešili, na radost včimo spadnjene, da se povrnejo. I gda smo spadnjene navčili na pravo veselje, ne spozabimo se tūdi s slabih, ki vsakši hip lahko spadnejo, ar se žalostijo. A na kelke žalostne dūše je vrgeo svojo mrežo hūdi dūh! Veselje njim ponūvle, nizkotno, čemerno. Prehitimo ga, nūdimo njim čiste, prave radosti D. Marije i sv. Jožefa. Ne pūstimo jih pogūbiti se, tūdi oni so naši bratje. Stojijo še toti, neso še spadnoli, a se majajo, ar se žalostijo. Žalostna dūša je naj-mre slaba nepopolna duša, v nevarnosti greha se nahaja i v toj brezpogojno spadne, če jo ne odrešimo od žalosti. Zato nas opominajoč svari sv. Dūh, da naj držimo v kraj od dūše žalost: „Vnoge je vmorilo žalūvanje i ne haska v njem.“ (Ecel. XXX. 25). „Žalost pospeši smrt i utrūdi moč i srčna žalost nagne šinjek.“ (Ecel. XXXVIII. 19.) Ne napačno razmevajoč pomenijo te reči, da žalost slabi volo dūše, njeno nasprotūjočo moč proti grehi. Žalūjoča dūša, je slabotna dūša, če tūdi nema skūšnjav, dvojno slaba, pa če spadne v skūšnjava. Nemožnost je, da ne bi bila premagana, če tūdi močni telkokrat spadnejo. Hišne dveri žalostne dūše so slabe i rezkaste, skozi štera je očitno čūti vabečo reč svetnoga veselja. Je čūda teda, če vstane z mesta i se njemi vrže v naročja? Čūda, če se oddalji od praga Gospodove hiše i stopi na šatanovoga? Ar je hišne dveri žalost napravila prnene i je popūstila pritiskANJI vsilivoga sovražnika i pogubila se je.

Sveto pismo pravi: „Kak mólj obleki i črv drevi, tak škodi žalūvanje človeškomi srci.“ (Peld. XXV. 20.) Od molja zgrižena obleka i od črva vrtano drevo sta samo za ogen. Ravno ta usoda čaka tūdi žalūjočo, obvūpajočo dūšo. Žalost jo pogūbla i njoj priodūri vsakšo pobožnost. Gde pa ne molitve, tūdi milošče ne, i gde te ne, tam mora biti greh.

Te reči 103. psalma: „Tmico zapovedūješ i je noč, med šterov vōido vse gozdne divje živali“ (ps. 103, 20.) Rodrignez etak razlaga: Kak divje živali počakajo nočno tmico i samo te pridejo vō iz svojih votlin, ravnotak čaka tūdi vrag, dokeč se tmica žalosti ne prestre nad tebe da bi te z vsemi mogočimi skūšnjavami vznemirjao“ (Il. 6, 1.)

I kelko dūš pokriva zdaj tmična noč žalosti! Kelko dūš je zdaj zavolo toga izstavljenih mamlivosti sveta i siljenji šatanovomi! Kelkih dūš moč začne v toj tmici pojemati, kelko (jih) začne obvūpavati, potaplati se, kelkih vūpanje je že samo preteklosti i kelkih vera se začne že majati. Tak jih pūstimo? Tiste, ki jih lūbimo? Rešimo jih, prižgimo svetlost, njim, svetlost veselja, naj vidijo pot svojega cila, da ne zablodijo. Pokažimo jim na sebi radosti sv. Drūžine, naj vidijo, da tmica trpljenja velko svetlost skriva v sebi, svetlost veselja, samo počakati trbe dokeč je vola Gospodova ne prižge. Pokažimo miljonom trpečih dūš radosti D. Marije i sv. Jožefa, naj postanejo močnejši po njih, da mrežo posvetnoga veselja raztrgajo i na mosti hūdogā dūha dvojnost vkūpzdrobijo.

Gospodova zmaga.

Greh je oča nesmilene smrti,
Ona je mati premnogih nesreč,
Té nam rodijo bridko življenje

„Što greha bi mene zatožo?“
Tak On je govoru, ki greh je zatró,
Vrata v nebasa odpró.
Njemi naj hvala bo, aleluja!

„Gde, tvoja, o smrt, je zdaj moč?“
To mogo je praviti On,
Ki v den je spremeno grobovo noč.
Njemi naj slava bo, aleluja!

„Trpi, ar gnes boš že vido moj raj!“
To On je oblubo, ki vlada ves kraj,
Gde večni je maj.
Njemi vsa díka, na veke, aleluja!

Gnes — aleluja — greh je zatrtí!
Gnes — aleluja — smrt je odložila meč!
Gnes — aleluja — je naše vstajenje!

RADOSLAV.

Krščanski navuk.

I. Zapoved. — Brezverstvo i nevera.

Kaj je to brezverstvo? To je navuk tistih šteri v Boga ne verjejo, ga tajijo, pravijo, da Boga nega. Pa kak nespametni so tej lūdje! Ar Boga, takšega kak je, ne vidijo z očmi, zato pravijo, da ga nega. Jeli nej istina, ka Boga spoznamo poleg razodetja tūdi v naturi sveta s toga, ka okrog sebe vidimo? Gledaš zemlo pa se pitaš: Odkot ta zemla, njena forma i življenje? Drūgoga odgovora nega kak: Od Boga Stvarnika! Gledaš nebo, njegovo neizmernost, veličast, red i stalnost pa se pitaš, kak je Napoleon pitao zvezdoznanca: „Što je to naredo?“ Drūgoga modroga odgovora ne dobiš kak: Bog Stvarnik! Pogledaš v sebe, ki si tak čudovito stvarjenje na dūši i na teli pa pitaš: Odkod je moje bitje? Jedino te odgovar je pameten: Od Boga! Zato pravi

sv. Pismo: „Iz velke lepote stvarstva se spozna njegov Stvarnik“ (Modr. 13. 5.). Od tistoga pa ki to taji, pravi: „Nespameten je pravo v svojem srci: Boga nega“ (Ps. 13. 1.)

Zaistino nespameten je takši človek. Što namreč zavrže vero v Boga, zavrže sv. Cerkev, štera oznanja to, ka vera vči, zavrže Kristuša, ki nam je vero prineseo, zavrže Boga od šteroga je vera prišla. S poti sunca i svetlobe ide na pot kmice. V toj kmici šče zadušiti glas svoje duše, štera ga neprestano kara, naj ide na svetlo, naj odpre svoje oči. Naš duh žele resnice, spoznanje. Kem več zna i spozna, tem srečnejšega se čüti. Ravno v tom na kaj nam vera tak lepo odgovarja, je človeški duh nemiren, dokeč ne dobi pravoga odgovora.

Odked pa pride brezverstvo ali nevera? Glavni vzroki so sledeči: nevednost v verskih resnicah, človeški napuh, razvüzdano življenje, slaba tovaršija i slabe, brezbožne knjige. Poglejmo gnes prvi vzrok. Nevernost v verskom tali je dosta kriva, ka človek ostane brezverec. Pa kak, gde se naj kaj navči? Všoli se je nej navčo, ali pa samo tak kak že more znati dete. Kesnej je to pozabo. V cerkev ne hodi, či k meši ide, pri predgi že nešče biti, za knige, štere gučijo od Boga i od njegovih resnic, pravi, nema penez ne časa. K spovedi i k obhajili ide samo ednok pa to z navade. Či gda kaj moli, to dela samo jezik, srce se pa ne ogreje, ar razum ne ve, ka jezik guči. Alban Stolz pripovida, da je ednok prineseo sv. popotnico ednomi staromi človeki. Pitao ga je či zna što je v svetoj hostiji. Starček je ne znao! —Kelko takših krščenikov je, ki od sv. meše skoro nikaj ne vejo. Ne vejo ka in kelko je zakramentov, ne kelko je božih in cerkvenih zapovedi, ne ka so odpüstki, ne ka je sv. Pismo. Kelko je takših, ki ne razmijo Marijinoga brezmadežnoga spočetja, njenoga deviškoga materinstva itd. Takši ludje friško zablodijo na popolnoma brezversko pot, ar ne poznajo svetlobe sv. vere ali pa živejo tak, da so ne voda ne krop. Či se ne brigajo, ka bi se navčili bar glavne resnice sv. vere, kak jih naj poznajo? Či jih pa ne poznajo, kak naj po njih živijo? Či pa ne živejo po veri, se nemrejo zveličati. Kakši je konec?

Verske nevednosti je dosta krivo to, ka starišje deco premalo včijo. Mislijo, ka či dete zna zmoliti nikaj molitvic in to dostakrat zavolo straha pred šibov, ka je že zadosta. Pa je ne tak. Vse glavne resnice že starišje doma morajo razložiti. Zato naj ma vsaka hiša katekizem, sv. Pismo ali druge takše knjige, štere do starim v pomoč, ar či sami ne vejo te nemrejo dece včiti.

Zlate jagode.

Naše zavüpanje do Marije nam rodi velko veselje. Večkrat nas straši miseo: ali se bomo zveličali? Či bomo v življenji istinsko lubili Marijo, se nam ne trbe bojati. Nebesa so naša. Samo edno je potrebno. Živeti morremo kak dobri kristjani. Tak de Marija za nas — „Vrata nebeska.“

Marija je vidila svojega Sina trpeti i vmerati na križi za zveličanje naših dūš. Vidila ga je privezanoga k stebri in krvavo bičanoga, s trnjom korōnanoga. Vidila je kak so ga pribijali na križ, kak so njemi z ostrimi cveki prebodnōli roke i noge. Kak bi bilo mogoče, ka se zdaj ne bi skr-bela za duše, za štere je njeni Sin tolikō pretrpo? To sō naše dūše.

*

Pravičnost rodi mir. Zakaj je v držini dostakrat svaja, kreganje, sovraštvo i nezadovolnost? Zato ka so ne med sebov pravični. Vretina krivičnosti je v našoj slaboj naturi. Či ščemo biti pravični, moremo krotiti, zatajiti samoga sebe. Što se davle čemerom, svaji, nevošččenosti, nemre biti pravičen. Što je gizdav, božno sodi delō bližnjega, išče samo kak bi se dobro meo, te je krivičen i dostakrat kriv nemira pri hiži, med sosidi.

*

Najlepši cvet je lilija čistosti ali nedužnosti. Kak stoji lilija na gredi tak stoji čisti mladi človek med svetom. Kak je lilija zavolo svoje visokosti bliže zvezdam kak druge menše rože, tak je čisti mladenič bliže nebesom. Kak pa oster veter posmodi lilijo, tak posmodi, požge, popari tvojo čistost nesramno govorenje, gledanje, dotikanje, mišljenje in veter, šteri pride iz samoga pekla. Hūdi duh ma preveč rad mlade lūdi. Zakaj? Zato ar pri tej ma največ sreče. Te on najležej zapela v nečisti greh. Kelko mladij lūdi postane suženj nečistosti! Zato pa mladenič, mladenka na boj. Ne dajte se omamiti ne zapelati. Čuvajte lilijo svoje čistōsti. Vsako nečisto misel si trbe včasi z glave stirati, krotiti svoje oči pa srce, iti večkrat k spovedi, dosta moliti.

*

Vse je zgūbleno. Vse se da popraviti samo to ne či što zgūbi svojo dūšo. Kak jō zgūbi? Či pride v skvarjenje. Ednok merješ, o človik, ednok zgūbiš dūšo in je na veke zgūblena. Drugo ti ne ostane kak jokati na veke za to grozno nesrečo. Či što zgūbi — pravi sv. Treza — po svojoj krivdi obleko, prstan, ali kaj drugoga, nema mira, ne je, ne spi. O Bog! Kak žalosten de pogūbleni človik v tistom hipi, gda stopi v pekeo, gda v pamet zeme, ka je že zapreti v toj groznoj temnici, gda začne misliti na svojo nesrečo, gda de vido, ka si več celo večnost nemre pomagati. Te de pravo: Zgūbo sam dūšo, nebesa, Boga. Vse sam zgūbo na veke. Pa zakaj? Po mojoj krivdi.

*

Ščeš predgati? Ne čūdi se na to pitanje. Vsaki človek, šteri davle s svojim življenjom drugim dobro peldo, predga. Dostakrat je edna sama dobra pelda več src genola kak duge predge. Kak sprotoletje rodi cvetice, tak dobra pelda rodi jakosti. Dobra pelda je kak sunce, štero vsešerom razlevle svojo svetlobo i toploto. Mamo tudi dužnost davati dobro peldo. Jezuš nam pravi: „Tak naj sveti vaša lūč pred lūdmi, ka vidijo vaša dobra dela i častijo vašega Očo, ki je v nebi.“ To si ešče posebno naj vzemejo k srci starišje!

Sedma skrivnost:

Ki je za nas bičūvan bio.

Sedma skrivnost:

Ki je za nas bičūvan bio.

Osma skrivnost:

Ki je za nas z trnjom
koronan bio.

Osma skrivnost:

Ki je za nas z trnjom
koronan bio.

Premišli! „Jezuša pa njim je bičanoga vōdao.“ (Mataj XXVII. 6.) Bičali so ga pa z remenjom, med štero je drot bio vpleteni, šteri je spodkar zobčke meo. Tak so Zveličitelovo telo ščista razmesarili. I to razmesarjeno teto jemlem jaz k sebi pri svetom obhajili. Bi se dostajalo po to Bože telo z takšim telom iti, štero lūbi ples, povle nečistost, se ne ve zatajiti v jestvini, v pitvini?

Pravi trikrat zdaj i pri vsakoj molitvi dnes:

Žalostna Mati Boža, prosí svojega bičanoga Jezuša, naj me reši nečistosti i nezmernosti!

Zmoli zdaj za povrnenje pijancov, i nečistnikov: 1 očanaš, 10 zdravimarj, 1 dikabodi s sedmow skrovnostjov.

Imprimatur. Sabariae, d. 3. VI. 1912.

JOANNES eppus

Premišli! „Jezuša pa njim je bičanoga vōdao.“ (Mataj XXVII. 6.) Bičali so ga pa z remenjom, med štero je drot bio vpleteni, šteri je spodkar zobčke meo. Tak so Zveličitelovo telo ščista razmesarili. I to razmesarjeno telo jemlem jaz k sebi pri svetom obhajili. Bi se dostajalo po to Bože telo z takšim telom iti, štero lūbi ples, povle nečistost, se ne ve zatajiti v jestvini, v pitvini?

Pravi trikrat zdaj i pri vsakoj molitvi dnes:

Žalostna Mati Boža, prosí svojega bičanoga Jezuša, naj me reši nečistosti i nezmernosti!

Zmoli zdaj za povrnenje pijancov, i nečistnikov: 1 očanaš, 10 zdravimarj, 1 dikabodi s sedmow skrovnostjov.

Imprimatur. Sabariae, d. 3. VI. 1912.

JOANNES eppus

Premišli! „I so spleli korono z trnja, pa so njemi jo na glavo djali“ (Mataj XXVII. 29). Moj Bog trjav venec nosi na svojoj glavi, naj jaz nledne grešne misli v svojo ne pūstim. — Glej dūša svojega Zaročnika z trnjom korononoga, popolnoma znižanega! Glej, koga lūbiti ščeš, je ščista zavržen.

Krotkoga i poniznoga Srca Jezuša, daj naj naše srce k tvojemi spodobno bo! Marija, lūba Gospa presvetoga Srca, prosí za nas!

Pravi trikrat zdaj i pri vsakoj molitvi dnes:

Zmoli zdaj za poniznost i za veselo prenašanje ponižanja: 1 očanaš, 10 zdravimarj, 1 dikabodi z osmow skrovnostjov.

Imprimatur. Sabariae, d. 3. VI. 1912.

JOANNES eppus

Premišli! „I so spleli korono z trnja, pa so njemi jo na glavo djali“ (Mataj XXVII. 29). Moj Bog trjav venec nosi na svojoj glavi, naj jaz nledne grešne misli v svojo ne pūstim. — Glej dūša svojega Zaročnika z trnjom korononoga, popolnoma znižanoga! Glej, koga lūbiti ščeš, je ščista zavržen.

Krotkoga i poniznoga Srca Jezuša, daj naj naše srce k tvojemi spodobno bo! Marija, lūba Gospa presvetoga Srca, prosí za nas!

Pravi trikrat zdaj i pri vsakoj molitvi dnes:

Zmoli zdaj za poniznost i za veselo prenašanje ponižanja: 1 očanaš, 10 zdravimarj, 1 dikabodi z osmow skrovnostjov.

Imprimatur. Sabariae, d. 3. VI. 1912.

JOANNES eppus